

Introducere ...	ix
Capitolul 1: Noi nu suntem morți! ...	1
Capitolul 2: Nu există ceva cum ar fi diavolul sau iadul ...	27
Capitolul 3: Noi eram pregătiți ...	51
Capitolul 4: Voi nu sunteți pregătiți ...	73
Capitolul 5: Ne pare rău pentru orice durere pe care v-am provocat-o ...	95
Capitolul 6: Visurile voastre chiar pot să devină realitate ...	115
Capitolul 7: „Cerurile” vă vor uimi! ...	139
Capitolul 8: Viața este mai mult decât corectă ...	167
Capitolul 9: „Fostele” voastre animale de companie sunt la fel de nebune ca întotdeauna ...	195
Capitolul 10: Iubirea este calea; adevărul este poteca ...	213
Epilog ...	232
Lecturi recomandate ...	235
Mulțumiri ...	239
Despre autor ...	240

Noi nu suntem morți!

Este ciudat cum oamenilor le place să li se spună ceea ce știu deja, de parcă lucrurile ar deveni mai reale dacă le sunt spuse. Iată de ce primul lucru pe care cei adormiți vor să vi-l spună este că nimeni nu moare. Niciodată. Nimeni. Inclusiv dumneavoastră. Veți trăi veșnic. Hoinărind prin realități și dimensiuni inimaginabile, purtați de iubire, cu toate faptele rele iertate, cu posibilități infinite la îndemână, înconjurați de prieteni care râd, de inorogi și de curcubeie, sărbătoriți ca niște zei sau ca niște zeițe ce sunteți.

Da, atâta timp cât riscați serios orice credibilitate, meritați adevărul deplin: dacă doriți inorogi, obțineți inorogi.

Formele și contururile se schimbă, energia se transformă, dar până și cea mai modestă dintre felicitările poștale de astăzi are profunzimea și claritatea de a vă reaminti ceea ce știți deja: persoanele iubite plecate în ultima vreme se află într-un „loc mai bun”. Și în timp ce vă puteți necăji sau chinui întrebându-vă dacă acest lucru este adevărat, oare nu fiecare religie repetă, într-un fel sau altul, că viața este eternă? Nu au dovedit oamenii de știință că materia nu este solidă și că este doar energie *organizată*? Coșmarurile nu sugerează oare separarea evidentă dintre conștiință și corpul fizic? Și nu sunt consemnate suficiente manifestări paranormale pentru a-i face și pe cei mai înverșunați sceptici să șovăie?

Dar în ciuda acestor lucruri, cu toate că există convingerea într-o viață de apoi și într-o superintelență plină de iubire, puține lucruri din aventura umană ne pot subrezi mai mult decât confruntarea cu moartea unei persoane iubite, care pentru simțurile fizice înseamnă „la revedere” – *adio*. Chiar atunci când v-ați luat la revedere de la aceeași persoană doar cu o zi înainte, poate când a plecat cu mașina la lucru sau la școală, ați reușit să-i trimiteți un zâmbet apreciativ, nonșalant. Pentru că sosirea morții este totuși complet devastatoare.

Numai adevărul vă poate ajuta acum. Adevărul limpede, absolut, „da sau nu”. El există. Mai solid și mai de încredere decât Stânca Gibraltarului. Și pentru că cei adormiți nu vi-l pot insufla, ei îl pot revela unei minți deschise și pot oferi instrumentele, mijloacele și reperele, pașii necesari pentru a-l dobândi. Prin gândire deductivă, prin conectarea câtorva puncte sigure, cunoscute și verificate științific, simplificând, extrapolând și trăgând concluzii, curând veți ajunge să vă așezați pe tronul îndreptățit, trăind în pace trainică, netulburați de monstrul cunoscut până acum sub denumirea de moarte. Știind că fiecare „la revedere” înseamnă un nou „salut” și că cu cât este mai mare despărțirea, cu atât mai grandios este salutul.

Ce se întâmplă de fapt

Mai întâi să ținem seama de ceea ce este evident: obiectele neînsuflețite, cum ar fi rocile, stâncile, nu vor ajunge niciodată să aibă personalitate, culori favorite sau prieteni. De ce? Deoarece conștiința nu este produsă ori creată de materie. Am dreptate? Nu se întâmplă în laboratoare și, în istoria lumii, nu s-a întâmplat niciodată în natură. Sigur, există conștiință, dar să presupunem că *provine* din sau că există datorită materiei nu are nicio bază.

Deci înseamnă că independența față de materie (materia fiind susținută și definită de timp și de spațiu) ar însemna

și independența față de timp și de spațiu. Asta înseamnă că orice altceva ar putea să fie conștiința, ea este în primul rând o esență în afara timpului și a formei. Da? E ușor? Confortabil? Și asta, aproape fără niciun efort, ne zugrăvește o imagine destul de clară: Dumneavoastră, lipsit de formă și etern, acum aveți în mod temporar un corp fizic, împrumutat substanțelor de pe pământ, la nivel chimic și organic, pentru a vă canaliza energia non-fizică și personalitatea, în timp ce negociați spațiul, călătoriți în timp și trăiți ceea ce a devenit cunoscut sub numele de viață. Iată!

„Hei, prietene, o iei prea repede! Și în plus, de ce?” Veți dori să exclamați.

Stați puțin. Noi construim un caz pe care îl vom discuta în toate cele zece capitole, ajungând să prezentăm și „de ce”.

Așadar, să jucăm puțin rolul de avocat al diavolului: Dacă, așa cum gândesc mulți oameni astăzi, „cei morți” ar fi morți – au stins luminile, au încheiat toate socotelile, o dată pentru totdeauna – nu ar însemna că orice altceva sub soare, inclusiv Soarele, ar fi relativ fără rost? Și dacă viața ar fi în esență fără rost, nu ar însemna că însăși baza vieții ar fi lipsită de inteligență (ceea ce ar însemna, de fapt, că este „stupidă”? Iar dacă nu există inteligență, nu ar însemna oare că viața, așa cum o cunoaștem, ar fi o pură întâmplare? Și că existența voastră de astăzi este neintenționată, întâmplătoare și, dacă vă merge destul de bine, este o adevărată lovitură de noroc *inimaginabil* – depășind statistic șansele obișnuite pentru a câștiga la loterie în fiecare săptămână timp de 10.000 de vieți la rând?

Așa ar fi.

În timp ce, întorcându-ne de unde am rămas, dacă „cei morți” nu sunt morți și voi continuați să existați din nou, transformați, nu înseamnă asta, în mod pozitiv și absolut, că timpul și spațiul nu pot fi o realitate fundamentală? Că această conștiință, provenind de altundeva, este la fel de liberă să existe dincolo de timp și de spațiu? Totuși, fiindcă este prezentă în lumea iluziilor, trebuie să existe un motiv? Și ca să existe un motiv, trebuie să existe ordine? Pentru a exista ordine, trebuie să existe o semnificație? Toate dovedind, încă o dată, însă dintr-o perspectivă nouă, că inteligența există independent de timp, de spațiu și de materie?

Da, așa ar fi.

Păstrând aceste lucruri în minte, observând cu delicatețe ceea ce este evident, fără a trage prea multe concluzii, continuând să căutați adevărul, veți vedea și cum să știți mai mult. Și veți învăța că nimic altceva din toată lumea nu este mai important decât să înțelegeți exact ce se întâmplă. Aceste pagini vă vor însoți în această direcție.

Voi

sunteți, pur și simplu, motivul pentru care soarele răsare în fiecare zi.

Briciul lui ockham

William of Ockham sau William Ockham a fost un călugăr franciscan, cărturar și teolog din secolul al XIV-lea, care a trăit în Ockham, un oraș din Surrey, Anglia. El nu este cunoscut pentru nimic altceva decât pentru faptul că i se atribuie (controversat) conceperea celui mai simplu instrument pentru a ajunge la adevărul oricărei situații, cunoscut acum sub denumirea de *Briciul lui Ockham*. Un brici fiind un instrument folosit pentru înlăturarea a ceea ce este nedorit: în acest caz, speculația, minciunile și lucrul făcut de mântuială. Parafrazând, putem rezuma în felul următor:

Din două sau mai multe teorii aflate în competiție, cea mai simplă teorie este probabil cea mai corectă.

În esență, William spune că, pentru a ajunge la adevărul oricărei probleme, trebuie să păstrăm simplitatea. Nu conectați prea multe puncte. Nu porniți de la premise și nici nu duceți tangente care să nu fie necesare pentru a avea senzația de pace și de încredere, pentru că altfel veți afecta claritatea pe care ați dobândit-o prin punctele conectate inițial.

Pentru a ilustra, în timp ce spațiul și timpul cuprind mai mult ca sigur un număr *infin*it de adevăruri – unele cunoscute, majoritatea necunoscute, fiecare din ele discutabil – există un punct care poate fi conectat, cu care virtual toți oamenii ar fi de acord, și care ne oferă atât pace, cât și încredere, și acesta este:

Punctul 1: Astăzi este o zi frumoasă.

Da? Sunteți de acord? Dacă plouă torențial oriunde v-ați afla acum, vă rog să vedeți partea bună a lucrurilor. Firește, acum puteți argumenta pe bună dreptate că în unele locuri, unde există suferință și sărăcie, ziua de astăzi

este orice altceva, dar nu frumoasă. Dar astfel de locuri nu ar putea să fie excepții? Excepții dureroase, însă tot excepții? Nu este corect să spunem că viața în ansamblu, așa cum este trăită de majoritatea formelor de viață de pe această planetă, deși fiecare viață are provocările ei, este totuși frumoasă?

În funcție de momentul zilei, oriunde ați fi, a fost, este și va fi frumoasă.

Dacă ar descoperi, ar ști acest adevăr despre viața pe Pământ, oamenii nu ar fi mai motivați? Nu ar avea mai multe informații pe baza cărora să ia decizii, să-și programeze drumurile și să facă planuri? Cunoașterea, în definitiv, înseamnă putere. Dacă astăzi este o zi frumoasă, așa cum a fost și ieri și, prin deducție, la fel va fi și mâine, puteți alege să vă bucurați de viață. Să dansați dansul vieții, să ieșiți în lume, să vă găsiți prieteni, să profitați de fiecare clipă, să vă rotiți, să vă răsuciți, să zburdați, să săriți... o, puterea conectării unui singur punct.

Bine. Acum, pentru a vedea unde voia să ajungă Ockham, să conectăm mai multe puncte, *inutile*:

Punctul 1: Astăzi este o zi frumoasă...

Punctul 2: ...fiindcă este calmul dinaintea furtunii.

Hmmm... Bine, poate *este*. Poate nu... Poate ar trebui să vă grăbiți să vă pregătiți pentru vremuri grele! Pe de altă parte, din moment ce nu v-ați pregătit niciodată înainte pentru vremuri grele și totuși ați trecut cu bine, probabil că veți continua tot așa și veți spera că lucrurile vor merge tot mai bine?

Vedeți cum, prin conectarea unui singur punct *inutil*, a unui singur semn de întrebare, picioarele v-au fost făcute knock-out sub masă și ați căzut la pământ?

Dar să conectăm un punct diferit:

Punctul 1: Astăzi este o zi frumoasă...

Punctul 2: ...fiindcă aseară ați vorbit la telefon cu mama și nu v-ați pierdut răbdarea, iar Dumnezeu vă răsplătește cu o zi însorită și cu adieri calde.

Ei?! Deodată *Dumnezeu* este pe scenă? Judecata este implicată? Și ce ați observat? Alți oameni apropiați, care se bucură de această zi frumoasă, sunt beneficiarii nemărturisii ai comportamentului *vostru* „bun”? Ce fel de zi ați fi avut dacă ați fi uitat să telefonați sau, și mai rău, *dacă v-ați fi pierdut răbdarea*?

Din nou, prin conectarea unui singur punct în plus, lucrurile se schimbă brusc. Cu toate acestea – și aici este problema – modul de operare filozofic al oamenilor de astăzi este adesea că *cel care conectează cele mai multe puncte este cel mai aproape de adevăr* sau, în unele cercuri, *mai aproape de Dumnezeu*! Cei care susțin ultimul punct de vedere sunt adesea teroriști și extremiști, bazându-se pe punctele îndoielnice pe care alți oameni le vor conecta pentru ei.

Când îi lăsăm pe alți oameni să ne conecteze punctele, vom trăi după regulile lor. Folosind „briul lui Ockham” și interiorizându-vă lăuntric, puteți răspunde la propriile întrebări.⁷

De unde ați venit

Sunteți de acord că timpul și spațiul sunt relative, nu-i așa? Că sunt diferite de la o persoană la alta, da? Prin urmare, sunt mai mult iluzorii decât sigure? Nu ceea ce par să fie? De acord?

Punctul 1: Timpul și spațiul (deci și materia) sunt iluzorii.

Bine atunci, dacă timpul și spațiul sunt iluzorii ca un miraj, nu ar trebui să existe un tărâm, o dimensiune, care să susțină ori să dea naștere iluziilor? Ceva *mai apropiat* de o linie de bază temeinică? Așa cum ar fi deșertul pentru un miraj? Nu că trebuie să înțelegeți ori să cunoașteți multe despre acel tărâm – prea multe puncte – dar nu ar trebui să existe? Poate ca o dimensiune care „precede” sau care există independent de iluzii?

Da, trebuie.

Punctul 2: Există un tărâm, o dimensiune, unde nu există nici timp, nici spațiu.

Așadar, ce lucru unic presupuneți că ar trebui să găsiți într-un tărâm sau într-o dimensiune care „precede” timpul, spațiul, materia și pe voi înșivă?

Ooo! Multe, multe, multe puncte, toate care aparent nu pot fi conectate. În acest punct al căutării adevărului, de obicei ne simțim copleșiți și renunțăm, lăsându-i pe alții să dea răspunsurile. Dar să nu vă fie teamă, fiindcă *există*

cel puțin un punct pe care îl putem conecta, doar *unul*, pe care nu-l veți simți ca neplăcut, improbabil sau forțat. Conștientizarea. Da? O anumită formă de conștientizare, cunoscută și sub denumirea de inteligență (cu care ați fost de acord cu câteva pagini înainte că este opusul ideii că viața este stupidă), trebuie să fi existat înainte de timp/spațiu/materie. O puteți numi Dumnezeu dacă vreți – similitudinea funcționează – *dar vă rog să nu o faceți*, cel puțin nu încă. Este ceea ce oamenii fac în mod normal fără măcar să se gândească. Dar fiindcă pentru fiecare persoană Dumnezeu este o colecție extrem de diferită de alte puncte, care reprezintă diferite convingeri și credințe, colecțiile de puncte devin total de nerecunoscut atunci când trecem de la o persoană la alta.

Punctul 3: În tărâmul sau dimensiunea care „precede” timpul, spațiul, materia și pe voi înșivă, ați putea găsi „conștientizarea” sau spuneți-i Dumnezeu (dar nu încă).

Da, sunt observații/puncte ridicol de simple, dar de cea mai profundă și mai importantă natură imaginabilă. Este crucial să cooperați, să vă angrenați și să admiteți ceea ce este evident, deoarece *fericirea și controlul propriei vieți* depind de echilibru. Una dintre cele mai importante responsabilități este să înțelegeți cât puteți mai mult, totuși cât mai simplu, prezența dumneavoastră în cosmos.

Atenție: sunteți pe cale să ieșiți din rutină și să porniți în aventură.

Cum altfel am putea numi „inteligența”, „conștientizarea” sau „conștiința”? Ce spuneți despre „gândire”? Nu echivalează oare, în general, „gândirea” cu toate acestea sau nu le face posibile?

Punctul 4: Chiar și înainte de timp și de spațiu, ați putea găsi un anumit fel de gândire!

Cine trebuie să fiți

Și asta *nu ar trebui să însemne oare* că, dacă „acolo unde” a fost cândva doar inteligență, conștientizare sau *gândire*, acum s-a materializat în planete, munți și oameni (timp, spațiu și materie) ... *Din ce ar trebui să fie alcătuite planetele, munții și oamenii?*

Da! Așa este! Toate trebuie să fi fost create de gânduri! Gânduri care au devenit „lucruri”!

Și acum *să vedem cine gândește ...*

Ei bine, să nu devansăm lucrurile.

Punctul 5: *Gândurile au devenit lucruri. Gândurile devin lucruri: GDL.*

Evident, atunci când spunem „lucruri”, ne referim și la circumstanțe și evenimente, care sunt de fapt lucruri în schimbare. Am dreptate?

Prin urmare, gândirea este motorul primordial al tuturor „lucurilor” din timp și spațiu. Gândire: conștiință, inteligență și conștientizare. Sau puteți numiți aceste trei elemente Dumnezeu. Ba mai mult, fantastic de mult: dacă „acolo unde” cândva a fost doar inteligență, conștientizare sau gândire (din nou Dumnezeu), acum există, printre alte lucruri, dumneavoastră ... *atunci din ce trebuie să fiți alcătuiți?*

Trebuie să fiți alcătuiți din conștiință, inteligență și conștientizare, ceea ce înseamnă, în mod indiscutabil că trebuie să fiți din Dumnezeu, creați de Dumnezeu, pentru Dumnezeu, voi înșivă Dumnezeu pur. Pur și simplu ochii și urechile Divinului prind viață, în lumea iluziilor timpului și spațiului, visul vieții. 10

Simplu, nu puteți să *nu* fiți Dumnezeu; ce altceva ați putea fi dacă nu o parte *din* acea conștiință originară? De unde ați putea veni? Din ce ați fi alcătuiți? Ca și cum ar putea să existe ceva în afară de Dumnezeu! Nu există nimic altceva! Totul este Dumnezeu. Pietre, oceane, găuri negre, dumneavoastră și toți ceilalți. La fel cum nu puteți să vă duceți în bucătărie cu porumb și cu roșii și să vă întoarceți după câteva ore cu un tort de ciocolată, nu puteți nici să începeți ecuația cu conștiință-gândire-Dumnezeu pur și deodată să obțineți ceva care să nu fie o derivare din conștiință-gândire-Dumnezeu pur.

Punctul 6: *Sunteți Dumnezeu pur.*

Nu am spus mult și nici nu vom spune mult despre ce *este* Dumnezeu. De aici înainte, să vorbim de un Dumnezeu definit mai larg: este conștient, este inteligent, este și rămâne sursa din care proveniți voi și toate „lucrurile”.

Și desigur, dacă vă ajută să vă simțiți mai bine trăgând astfel de concluzii, Dumnezeu este mai mult decât voi. Infinit mai mult. Inimaginabil. Sunt miliarde de miliarde de puncte, *însă nu trebuie să ajungeți la ele* și asta pentru că mai multe puncte nu înseamnă că ar trebui să existe cumva o celulă din corpul vostru care să nu fie Dumnezeu pur. Nici măcar nu trebuie să încercați să conectați mai multe puncte. Vă rog să vă gândiți că motivația voastră, în

acest moment, este doar să-i ajutați pe „cei morți” să vă facă să înțelegeți că ei nu sunt morți, în definitiv. Probabil că va fi mai ușor să înțelegeți acest lucru, atunci când vă veți da seama că existența lor, ca și a voastră, nu este dependentă de iluziile despre care ați ajuns să credeți că sunt reale.

Deci, să pornim, fiindcă nimic altceva nu vă va întări încrederea mai mult decât efortul de a răspunde în continuare la câteva din întrebările care au chinat omenirea încă de la începuturi.

De ce sunteți aici

Este un punct foarte important. Vă face să vă simțiți nervoși? Nu e de mirare, ținând seama de spălarea creierilor, de-a lungul epocilor: vi s-a spus că sunteți limitați, că îmbătrâniți, că sunteți trecători, născuți din păcat, că trăiți în păcat, legați de păcatul inevitabil pentru tot restul vieții și că veți fi puși la încercare și judecați oricum. Uf? De ce? Pentru a vedea dacă nu ați păcătuțit? O variantă puțin probabilă. Nimeni nu câștigă. Ce-ați zice să respingem toate aceste idei, să lăsăm ușa deschisă și să nu conectăm puncte care nu trebuie să fie conectate?

Deci, dată fiind moștenirea voastră mai degrabă ușor de dedus, fiind Dumnezeu pur, asta înseamnă că există o singură explicație a prezenței voastre în timp și în spațiu, acum. *Voi ați ales să fiți aici.* Dacă sunteți *din* Dumnezeu, *prin* Dumnezeu, Dumnezeu *pur* și dacă Dumnezeu (conștiință, gândire) a precedat timpul și spațiul, înseamnă că voi, o parte din voi, ați existat înainte de timp și de spațiu.

Ei bine, dacă o anumită formă a voastră a existat înainte de timp și de spațiu și acum sunteți aici, atunci ce altă explicație ar putea fi pentru prezența voastră și a altor oameni în mijlocul iluziilor, în afara faptului că voi toți ați ales asta? Adevărul arată cam așa. Logic. Simplu. Pe înțeles. Ar fi avut vreun rost dacă erați forțați să veniți aici? Cine l-ar fi obligat pe Dumnezeu și cum? Ar fi avut 12

vreun rost dacă nu ați fi ales? Puteați să fiți împinși de pe marginea unui nor? Ați tras paiul cel scurt?

Punctul 7: Ați ales să fiți aici.

Este interesant cât de mulți oameni *intuiesc* că vor exista *dincolo* de iluzii, dar și mai multora le este greu să intuiască faptul că au existat înainte de ele. Însă dacă timpul, spațiul și materia sunt iluzii create de voi (GDL), atunci ar trebui să fi existat înainte! Delicat. Evident că intuirea deficitară a ceea ce s-a petrecut înainte se datorează lipsei oricărei amintiri din trecut, înainte de a deveni ceea ce sunteți acum, în lumea iluziilor. Dar de când dacă nu ne amintim ceva înseamnă că acel ceva nu există? Și cu încă puțină introspecție, conectând punctele, deodată devine limpede ca cristalul de ce nu vă amintiți că ați ales să fiți aici... *nu doriți să vă amintiți.*

Stingeți lumina; porniți uitarea

Când urmăriți un matineu cu film într-o sală de cinema, vreți ca luminile să fie aprinse ori stinse?

Stinse, desigur?

De ce?

Pentru a vedea mai bine! Nu doar cu ochii, ci și cu inima. *Vreți să simțiți mai bine.* Vreți să fiți cu actorii și cu actrițele în fiecare scenă. Vreți să fiți băntuiți de temerile voastre și apoi să le înfrunțați! Doriți să treceți peste obstacole și să reușiți! Vreți să fiți cât mai aproape de actorul favorit sau de actrița favorită. *Vreți să uitați,* momentan, că existați, astfel încât „euul vostru superior” să poată fi distrat și educat. În final, după o oră sau două, când filmul se încheie, veți ieși din nou la lumina soarelui, veți re-deveni cine sunteți. Însă... veți fi mai deschiși față de experiența de a *uita* de voi înșivă pentru a putea experimenta un alt set de reguli, fiind altcineva, cu convingeri diferite, cu obiective diferite în viață și între prieteni diferiți – toți fiind limitați de scenariul pe care îl urmăriți.

„Prima” voastră ipostază, cel care a fost înainte de timp și de spațiu, a ales *iluziile* printre care trăiți acum având cam aceleași motive pentru care ați ales acel film: distracția, învățarea, bucuria, provocarea și multe altele. Însă așa cum „prima” voastră ipostază uită că ați existat anterior – că ați prevăzut în scenariu posibilitățile fiecărei scene, ați construit fiecare etapă și veți trăi dincolo de iluzii – deodată se desfășoară cea mai profundă și mai deosebită dramă cu aventuri! Adevărul fiind că „ipostaza mai importantă a fost la început, înaintea iluziilor; voi, sau chiar o parte din ce în ce mai mare dintre voi, de fapt, ați creat acele iluzii, pentru ca tot voi („următoarea voastră ipostază”) să vă puteți simți repede pierduți printre ele. Și înțelegând asta, puteți vedea că *voi* sunteți, pur și simplu, motivul pentru care soarele răsare în fiecare zi. Nu ați fost un gând de pe urmă – ați fost gândul de început. Și veți continua „să fiți” mult după ce se va stinge ultima stea din iluzoriul și totuși spectaculosul cer al nopții.

Punctul 8: Ați dorit să uitați cine ați fost pentru a putea să fiți pe deplin cine sunteți.

Toate acestea înseamnă, în termeni neechivoci, că dacă ați ales să fiți aici, *înainte de a uita* și deci, destul de logic, din zenitul strălucirii voastre (firește depășind mult

ceea ce dețineți acum – fără intenția de a vă jigăni), atunci nu doar că ați ales să fiți aici, dar ați ales să fiți cine sunteți acum, exact așa cum sunteți acum: *sunteți cine ați dorit cel mai mult să fiți!* Dintr-un număr infinit de lumi și de posibilități, ați ales așa cum ați ales, nu numai dintr-un loc strălucitor, ci și ca o consecință a unei astfel de străluciri, cu scop, rost, ordine și desigur o mulțime de alte obiective, ținte, misiuni, cu motivații deosebite, frumoase, splendide.

Ați ales orice detaliu în legătură cu cine sunteți acum, până și forma nasului, pistrii de pe obraji, lun-gimea picioarelor sau dacă să aveți picioare, înclinațiile intelectuale și emoționale, trăsăturile de personalitate și orice altceva ține de dumneavoastră în această viață. (*Firește*, ați avut și alte vieți; sunteți eterni și lumea visurilor voastre este iluzorie. Dar ne vom ocupa mai târziu de asta). Și din nou, nu contează dacă știți sau simțiți în mod necesar care au fost unele din ambițiile voastre. Asemenea goluri de memorie sunt complet nerelevante. Iar amnezia voastră nu înseamnă că nu puteți pricepe ce se întâmplă, așa cum tocmai am trecut în revistă; și nici nu vă împiedică să împliniți lucrurile pentru care ați venit aici, la fel cum „uitarea de sine” nu vă oprește să vă distrați și să vă educați cinematograf.

Punctul 9: *Sunteți acum cine ați dorit cel mai mult să fiți și știți exact ce faceți.*

Voi

ați ales să fiți

cine sunteți acum.

exact așa cum sunteți acum: *sunteți cine ați dorit cel mai mult*

să fiți!

Punctul vieții

Așadar ce este punctul vieții? Din nou, sunt prea multe puncte pentru ceva care să semene de departe măcar cu un răspuns complet, dar nu trebuie să aveți toate răspunsurile pentru a dobândi o motivație puternică: aveți nevoie doar de câteva puncte conectate cu încredere. Pentru a face asta, observați doar lucrurile evidente – ceea ce se întâmplă, în mod virtual, în cursul fiecărei vieți umane – apoi punct. Numiți orice alt lucru cu care oricine altcineva ar fi de acord, indiferent de credință sau cultură, și deodată, poate, veți ajunge să răspundeți la întrebarea veche de secole „*De ce?*”:

1. Să iubim
2. Să fim iubiți
3. Să căutăm fericirea

În cadrul acestora, sunt mai multe motive: pentru a crea, a schimba, a sluji, a învăța, a râde și multe altele. Dar pentru a păstra simplitatea, sunt trei motive principale în fruntea listei fiecăruia.

Punctul 10: *Iubirea și fericirea sunt motivele pentru care suntem aici.*

Asta este! E suficient! De ce ar trebui să avem mai multe motive? Poate sunt mai multe, poate mult mai multe. Dar până când nu sunteți forțați sau motivația nu apare altfel la orizont, conectați doar punctele evidente, simple și logice, în care puteți avea încredere.

Punând întrebări dificile, îndreptându-vă lăuntric și deducând răspunsuri simple, puteți începe să vedeți cum